

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ผู้วิจัยเคยได้ยินบทสนทนาของคนตาบอดกลุ่มหนึ่ง และได้พบว่า มีบางประโยคที่มีการใช้คำกริยาแปลกไปจากคนมองเห็น เช่น

ประโยคที่ 1 : "ผมเคยความนาฬิกาแบบนั้นมาแล้ว"

ประโยคที่ 2 : "เธอได้ไปคล่าเรือหางยาวหรือเปล่า"

จากประโยคที่ 1 และ 2 การใช้คำกริยาที่ต่างออกไปจากคนมองเห็น ได้แก่ คำกริยา ความ และ ไป ซึ่งเป็นคำกริยาที่รับรู้ด้วยการจับต้อง ซึ่งถ้าหากผู้พูดเป็นคนมองเห็นก็น่าที่จะใช้คำกริยาในประโยคดังกล่าวว่า

"ผมเคยเห็นนาฬิกาแบบนั้นมาแล้ว" และ

"เธอได้ไปเรือหางยาวหรือเปล่า"

ซึ่งจากการที่คนตาบอดใช้คำกริยา ความ และ ไป ในประโยคดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า คนตาบอดอาจรับรู้ นาฬิกา หรือ เรือหางยาว ด้วยการจับต้องจึงทำให้มีการใช้คำกริยาที่รับรู้ด้วยการจับต้อง ดังนั้นในทางด้านของการรับรู้ การที่คนตาบอดรับรู้ด้วยตาไม่ได้จึงอาจทำให้มีการรับรู้ด้วยการจับต้องทดแทนการรับรู้ด้วยตา และการรับรู้ดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อการใช้คำกริยา โดยทำให้มีการใช้คำกริยาที่รับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยาที่รับรู้ด้วยตาเช่นกัน

แต่ในขณะที่เดียวกันคนตาบอดก็ใช้คำกริยาบอกการดู หรือ การเห็น ทั้งๆ ที่พวกเขาไม่สามารถดูหรือเห็นได้ เช่น

ประโยคที่ 3 : "เมื่อคอนเปิดเทอมผมได้ไปดูหนัง"

ประโยคที่ 4 : "ผมเห็นคนเดินมา"

อย่างไรก็ตามจากประโยคที่ 3 และ 4 ปรากฏว่าคนตาบอดยังคงมีการใช้คำกริยา ดู และ เห็น ซึ่งเป็นคำกริยาที่รับรู้ด้วยตาเช่นเดียวกับคนมองเห็น แม้ว่าคนตาบอดอาจใช้ประสาทสัมผัสใดประสาทสัมผัสหนึ่งรับรู้ ภาพยนตร์ หรือ คนที่กำลังเดินทดแทนการรับรู้ด้วยตา แต่พวกเขาก็ไม่ได้ใช้คำกริยาใดแทนที่คำกริยาที่รับรู้ด้วยตา จึงเกิดคำถามว่า ความพิการทางตามีผลกระทบต่อการใช้คำกริยาที่รับรู้ด้วยตาหรือไม่

ซึ่งจากประโยคข้างต้นทั้ง 4 ประโยค อาจจะแสดงให้เห็นว่าความพิการทางตานั้นอาจมีผลกระทบต่อการใช้คำกริยาที่รับรู้ด้วยตา แต่อาจไม่เกิดผลกระทบทั้งหมด เนื่องจากคนตาบอดมีการใช้คำกริยาที่รับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยาที่รับรู้ด้วยตา (ดังในประโยคที่ 1 และ 2) แต่ก็ปรากฏว่าคนตาบอดยังคงมีการใช้คำกริยาที่รับรู้ด้วยตาเหมือน

คนมองเห็น (ดังในประโยคที่ 3 และ 4) โดยที่ไม่ได้ใช้คำกริยาอื่นแทนที่
 ดังนั้นการใช้คำกริยาอื่นแทนที่ หรือไม่แทนที่คำกริยารับรู้ด้วยคำจึงนำไปสู่
 คำถาม 2 คำถามว่า คนตาบอดมีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาอย่างไร และปัจจัยใดที่
 ทำให้คนตาบอดมีการใช้คำกริยาอื่นแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตา โดยผู้วิจัยจะทำการศึกษาจาก
 ข้อมูลบทสนทนาของคนตาบอดซึ่งเป็นคนตาบอดสนิทมาตั้งแต่กำเนิด และเป็นบทสนทนา
 ตามธรรมชาติซึ่งคนตาบอดเหล่านั้นไม่ทราบล่วงหน้าว่ามีการบันทึกเทปเพื่อนำข้อมูลมาศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าคนตาบอดใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาอย่างไร
2. เพื่ออธิบายปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขของการเลือกใช้คำกริยาอื่นแทนคำกริยา
 รับรู้ด้วยตา

สมมุติฐานในการวิจัย

คนตาบอดใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาในการสนทนาเป็นไปตามเงื่อนไข 3 ประการ
 ได้แก่ ความเป็นวลีตายตัว (fixed phrases) ความเป็นคนตาบอดหรือคนมองเห็นของ
 คู่สนทนา และลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่อ้างอิง

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะภาษาพูดของคนตาบอดซึ่งได้จาก
 การเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเทปบทสนทนาของคนตาบอด โดยไม่บอกให้ทราบล่วงหน้า
 ซึ่งคนตาบอดเหล่านี้เป็นนักเรียนชายอายุระหว่าง 8 - 14 ปี ของโรงเรียนสอน
 คนตาบอดกรุงเทพ จำนวน 8 คน และทุกคนตาบอดสนิทมาตั้งแต่กำเนิด

คำจำกัดความ

ผู้วิจัยได้จำกัดความคำต่างๆ ซึ่งใช้ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ดังนี้

1. คนตาบอด หมายถึง คนพิการทางตา ตาบอดสนิทมาตั้งแต่กำเนิด
 ซึ่งเป็นนักเรียนชาย อายุระหว่าง 8 - 14 ปี ของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ
2. คนตาบอดเลือนลาง หมายถึง คนพิการทางตา แต่ยังสามารถรับรู้ด้วยตา
 ได้บ้าง โดยผู้วิจัย หมายถึง เฉพาะคนตาบอดเลือนลางที่มีคำรับรองของแพทย์ที่ผู้วิจัย
 ได้สืบค้นจากทะเบียนประวัติของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพเท่านั้น*

* เนื่องจากมีกรณีที่คนตาบอดบางคนที่มีความสามารถในการมองเห็นอยู่บ้าง
 แต่น้อยมาก ซึ่งตามใบรับรองของแพทย์ระบุว่าเป็นคนตาบอด แต่คนตาบอดคนอื่นๆ จะถือว่าเป็นคนตาบอดเลือนลาง เพราะมีความสามารถในการรับรู้ด้วยตามากกว่าคนตาบอดสนิท
 ซึ่งในกรณีนี้ผู้วิจัยจะไม่เก็บข้อมูลประโยคที่อ้างถึงคนตาบอดคนนั้น

3. คนมองเห็น หมายถึง คนที่ไม่มีความพิการทางตา เป็นคนที่มีความสามารถ ในการรับรู้ด้วยตาได้ โดยหมายรวมถึงคนที่มีความผิดปกติทางสายตา เช่น คนสายตาสั้น

4. ค่ากริษารับรู้ด้วยตา เป็นค่าที่ผู้วิจัยใช้แทน ค่ากริษาที่อ้างถึงการรับรู้ ด้วยตา ซึ่งจากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบเพียง 3 ค่า ได้แก่ ดู มอง เห็น

6. ค่ากริษารับรู้ด้วยการจับต้อง เป็นค่าที่ผู้วิจัยใช้แทนค่ากริษาที่อ้างถึงการ รับรู้ด้วยการจับต้อง ซึ่งจากการเก็บข้อมูลผู้วิจัยพบ 4 ค่า ได้แก่ จับ คลำ ความ ความเจอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รับความรู้เรื่องผลกระทบของความพิการทางตาที่มีต่อการใช้ภาษา
2. ได้รับความรู้เรื่องวิธีการใช้ภาษาในการสื่อสารของคนตาบอด
3. สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการสอนคนตาบอด

ทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับ ความพิการทางตาที่มีผลกระทบต่อการ ใช้ ค่ากริษารับรู้ด้วยตาของคนตาบอด ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งที่เกี่ยวกับ คนตาบอด และค่ากริษา โดยแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่ ประเภทของคนตาบอด และการรับรู้ของคนตาบอด ชนิดของค่ากริษา ชนิดของการสัมผัส และค่ากริษาแสดง การรับรู้ด้วยตา

1. ประเภทของคนตาบอดและการรับรู้ของคนตาบอด

วงการศึกษาพิเศษ (special education) ซึ่งเป็นวงการที่ศึกษา และจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (children with special needs) ได้แก่ เด็กตาบอด เด็กที่มีความพิการและมีปัญหาในด้านต่างๆ รวมทั้งเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งวงการศึกษาพิเศษนี้ได้แบ่งประเภทของคนตาบอด และศึกษาการรับรู้ของคนตาบอดไว้ ดังนี้

1.1 ประเภทของคนตาบอด

ในวงการศึกษาพิเศษได้แบ่งประเภทของคนตาบอดออกตามความ สามารถในการมองเห็นออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1.1 คนตาบอด (blind) หมายถึง คนที่ไม่มีความสามารถ ในการมองเห็นเลย หรือมีความสามารถในการมองเห็นอยู่บ้างแต่น้อยมาก สามารถ มองเห็นวัตถุได้อย่างชัดเจนเมื่ออยู่ห่างจากวัตถุในระยะไม่เกิน 20 ฟุต

1.2.2 คนตาบอดเลือนลาง (partially blind) หมายถึง คนที่มีความสามารถในการมองเห็นอยู่บ้าง แต่จะเห็นวัตถุได้อย่างชัดเจนเมื่ออยู่ห่าง จากวัตถุในระยะระหว่าง 20 ฟุต จนถึง 70 ฟุต (แหล่ง อารยะวิทยุ 2533 : 69-82)

1.2 การรับรู้ของคนตาบอด

การที่คนตาบอดไม่สามารถรับรู้ด้วยตาได้ จึงจำเป็นต้องใช้การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสอื่นๆ ทดแทน ได้แก่ การรับรู้ด้วยการจับต้อง (tactile), การฟัง, การดมกลิ่น, และการลิ้มรส แต่ประสาทสัมผัสที่คนตาบอดใช้มากที่สุด ได้แก่ การจับต้อง, การฟัง, และการเคลื่อนไหวอวัยวะ (kinesthetic) หรือการใช้ประสาทสัมผัสหลายๆ ด้านพร้อมกัน ซึ่งคนตาบอดจะมีความคล่องแคล่วในการรับรู้ทางด้านต่างๆ เหล่านี้เป็นอย่างดี เพราะต้องใช้ประสาทสัมผัสเหล่านี้ในการรับรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน (ผดุง อารยะวิทย์ 2533 : 69-82)

จากหัวข้อประเภทของคนตาบอด เป็นการแบ่งประเภทของคนตาบอดออกตามระดับการมองเห็น ซึ่งคนตาบอดจัดเป็นคนที่มองเห็นน้อยที่สุด ส่วนคนตาบอดเลื่อนกลางจัดเป็นคนที่มองเห็นมากกว่าคนตาบอดแต่น้อยกว่าคนมองเห็น ซึ่งระดับของการมองเห็นน้อยจะมีผลต่อการใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ โดยที่คนตาบอดเลื่อนกลางก็ยังสามารถรับรู้ด้วยตาได้บ้าง ส่วนคนตาบอดนั้น จากหัวข้อการรับรู้ของคนตาบอดแสดงให้เห็นว่าการที่คนตาบอดรับรู้ด้วยตาไม่ได้ จึงจำเป็นต้องใช้ประสาทสัมผัสอื่นๆ รับรู้ทดแทน

2. การจำแนกชนิดของคำกริยา

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำกริยาแสดงการรับรู้ ผู้วิจัยจึงได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ชนิดของคำกริยาเพื่อให้เห็นว่า คำกริยาที่คนตาบอดใช้เป็นคำกริยาชนิดใด โดยผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมจากงานของ Wallace L. Chafe (1970) และงานของ ภาณุ สังขะว (2527) ซึ่งเป็นงานที่ได้จำแนกคำกริยาออกเป็นชนิดต่างๆ โดยใช้ความหมายเป็นเกณฑ์

2.1 Wallace L. Chafe (1970) ได้แบ่งชนิดของคำกริยาในภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ คำกริยาแสดงสภาพ (states) คำกริยาไม่แสดงสภาพ (nonstates) และคำกริยาบอกปรากฏการณ์ (ambient)

2.1.1 คำกริยาแสดงสภาพ (states) หมายถึง คำกริยาที่แสดงสภาพของผู้ทรงสภาพ (patient) เป็นคำกริยาที่แตกต่างจากคำกริยาไม่แสดงสภาพ (nonstates) เนื่องจากไม่สามารถตอบคำถามว่า "what happened?" หรือ "what's happening?" และเป็นคำกริยาที่ไม่สามารถปรากฏในกรณีลักษณะต่อเนื่อง (progressive aspect) ได้เหมือนกับคำกริยาไม่แสดงสภาพ

ตัวอย่าง : *The wood is dry.*

The rope is tight.

3 ชนิด ได้แก่

2.1.2 คำกริยาไม่แสดงสภาพ (nonstates) แบ่งออกเป็น

2.1.2.1 คำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง (process) หมายถึง คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนแปลงของผู้ทรงสภาพ เป็นคำกริยาที่ตอบคำถามว่า "What happened to N ?"

ตัวอย่าง : *The wood dried.*

The rope tightened.

2.1.2.2 คำกริยาแสดงอาการ (action) หมายถึง คำกริยาที่แสดงอาการการกระทำของผู้ทำ (agent) เป็นคำกริยาที่ตอบคำถามว่า "What did N do ?"

ตัวอย่าง : *Michael ran.*

The men laughed.

2.1.2.3 คำกริยาแสดงทั้งการเปลี่ยนแปลงและอาการ (process - action) หมายถึง คำกริยาที่แสดงการกระทำของผู้ทำ และผู้ทรงสภาพมีการเปลี่ยนแปลงด้วย

ตัวอย่าง : *Michael dried the wood.*

The men tightened the rope.

2.1.3 คำกริยาบอกปรากฏการณ์ (ambient) หมายถึง คำกริยาแสดงสภาพ หรือแสดงอาการโดยปราศจากการอ้างถึงผู้ทำ แบ่งออกเป็น

2.1.3.1 คำกริยาบอกปรากฏการณ์ที่แสดงสภาพ (state - ambient)

ตัวอย่าง : *It's hot.*

It's late.

2.1.3.2 คำกริยาบอกปรากฏการณ์ที่แสดงอาการของสภาวะ (action - ambient)

ตัวอย่าง : *It's raining.*

It's snowing.

2.2 ภาณู สัจจะว (2527) ได้ศึกษาคำกริยาในภาษาไทยโดยวิเคราะห์จากความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์ระหว่างคำนามกับคำกริยา และได้จำแนกคำกริยาในภาษาไทยออกเป็น 3 ชนิด ตามเกณฑ์การบอกการกระทำที่ปรากฏร่วมกับคำได้แก่ คำกริยาแสดงอาการ คำกริยาแสดงสภาพ และคำกริยาแสดงความรู้สึก

2.2.1 คำกริยาแสดงอาการ หมายถึง คำกริยาที่แสดงอาการ
ของคำนาม คำกริยาชนิดนี้จะปรากฏร่วมกับนามผู้ทำ เป็นคำกริยาที่ตอบคำถามว่า
"ใครทำอะไร"

ตัวอย่าง : แดงหัวเราะ

แต่ในบางกรณีนามผู้กระทำโดยไม่ตั้งใจ ก็จะต้องใช้
คำถามว่า "เกิดอะไรขึ้นกับใคร"

ตัวอย่าง : แดงหกล้ม

2.2.2 คำกริยาแสดงสภาพ หมายถึง คำกริยาที่แสดงสภาพ
หรือลักษณะของคำนามในขณะที่เอ่ยถึงว่ามีสภาพหรือลักษณะอย่างไร คำกริยาชนิดนี้จะ
ปรากฏกับคำนามผู้ทรงสภาพ เป็นคำกริยาที่ตอบคำถามว่า "ใครทำอะไรเป็นอย่างไร"

ตัวอย่าง : แดงสวย

2.2.3 คำกริยาแสดงความรู้สึก หมายถึง คำกริยาที่แสดงความรู้สึก
และ แสดงอารมณ์ หรือแสดงการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส คำกริยาชนิดนี้จะปรากฏ
ร่วมกับนามผู้ประสบ เป็นคำกริยาที่ตอบคำถามว่า "ใครรู้สึกอย่างไร"

ตัวอย่าง : แดงโกรธ

หรือเป็นคำกริยาที่ตอบคำถามว่า "ใครคิดอย่างไร"

ตัวอย่าง : แดงต้องการเพื่อน

การจำแนกชนิดของคำกริยาทั้งของ Chafe (1970) และภาณุ สัจจะว
(2527) ต่างก็เป็นการจำแนกชนิดของคำกริยาโดยใช้ความหมายเป็นเกณฑ์ ซึ่งเมื่อนำ
คำกริยาที่ผู้วิจัยกำลังศึกษา มาจำแนกตามเกณฑ์ต่างๆ ของ Chafe (1970) และภาณุ
สัจจะว (2527) แล้วจะพบว่า คำกริยารับรู้ด้วยตา และคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง
จำแนกออกได้ตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 : แสดงการจำแนกคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง ตามชนิดของคำกริยาของChafe (1970) และภาณุ สິงชะว (2527)

คำกริยา	ชนิดของคำกริยาของ Chafe (1970)		ชนิดของคำกริยาของ ภาณุ สິงชะว (2527)	
	แสดงการเปลี่ยนแปลง (process)	แสดงอาการ (action)	แสดงความรู้สึก	แสดงอาการ
คำกริยารับรู้ด้วยตา				
<u>ดู</u>	-	↓	-	↓
<u>มอง</u>	-	↓	-	↓
<u>เห็น</u>	↓	-	↓	-
คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง				
<u>ควาน</u>	-	↓	-	↓
<u>คลำ</u>	-	↓	-	↓
<u>จับ</u>	-	↓	-	↓
<u>ควานเจอ</u>	↓	-	↓	-

จากการจำแนกคำกริยาตามตารางข้างต้นปรากฏว่า ดู มอง ควาน คลำ จับ จัดอยู่ในคำกริยาแสดงอาการ ส่วน เห็น และ ควานเจอ จัดเป็นคำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลงตามการจำแนกคำกริยาของ Chafe (1970) และจัดเป็นคำกริยาแสดงความรู้สึกตามการจำแนกคำกริยาของภาณุ สິงชะว (2527)

3. การจำแนกชนิดของการกสัมพันธ์

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับ คำกริยาแสดงการรับรู้ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าคำกริยาดังกล่าวมีการกสัมพันธ์ต่างๆ กัน ผู้วิจัยจึงได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกสัมพันธ์ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ทางอรรถ-วากยสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำกริยา จากงานของ Wallace L. Chafe (1970) และ ภาณุ สິงชะว (2527) เพื่อให้เห็นว่าคำกริยารับรู้ด้วยตา และคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง ที่ผู้วิจัยกำลังศึกษามีความสัมพันธ์กับคำนามเป็นการกชนิดใด

8 ชนิด ดังนี้

3.1 Wallace L. Chafe (1970) ได้เสนอการสัมพันธ์ไว้

3.1.1 ผู้ทำ (agent) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามที่หมายถึง สิ่งมีชีวิตที่สามารถกระทำหรือแสดงอาการ กับคำกริยาแสดงอาการ หรือคำกริยาแสดงทั้งอาการและการเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่าง : Harriet sang.

Harriet broke the dish.

3.1.2 ผู้ทรงสภาพ (patient) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ และได้รับผลหรือเปลี่ยนแปลงสภาพกับคำกริยาแสดงสภาพ แสดงการเปลี่ยนแปลง หรือแสดงทั้งอาการและการเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่าง : The wood is dry.

The wood dried.

Michael dried the wood.

3.1.3 ผู้ก่อให้เกิดกริยา (potent) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามซึ่งเป็นสิ่งไม่มีชีวิต แต่มีพลังที่จะทำให้เกิดอาการได้ กับคำกริยาแสดงทั้งอาการและการเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่าง : The heat melted the butter.

The wind open the door.

3.1.4 ผู้ประสบ (experiencer) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิต และมีความรู้สึก กับคำกริยาแสดงสภาพ หรือคำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่าง : Tom wanted a drink.

Tom remembered the answer.

3.1.5 ผู้ได้รับประโยชน์ (beneficiary) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามซึ่งเกี่ยวเนื่องกับประโยชน์ กับคำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลงหรือคำกริยาที่แสดงทั้งอาการและการเปลี่ยนแปลง หรือคำกริยาแสดงสภาพ

ตัวอย่าง : Tom lost the ticket.

Mary sent Tom the tickets.

Tom has the ticket.

3.1.6 เครื่องมือ (instrumental) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามซึ่งเป็นสิ่งไม่มีชีวิต ที่เป็นเครื่องมือในการทำกริยากับคำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง หรือคำกริยาแสดงทั้งอาการและการเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่าง : The knife cut the rope.

Tom cut the rope with a knife.

3.1.7 ผู้เสริมให้สมบูรณ์ (complement) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำกริยา โดยที่คำนามนั้นช่วยทำให้ความหมายของคำกริยาสมบูรณ์ หรือช่วยทำให้ความหมายของคำกริยาครบถ้วน แต่ต้องไม่ใช่คำนามที่เป็นผู้ทรงสภาพ

ตัวอย่าง : *Mary sang a song.*

The children played a game.

3.1.8 สถานที่ (location) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำนามที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิตและบ่งสถานที่ของกริยากับคำกริยาแสดงอาการ คำกริยาแสดงสภาพ หรือคำกริยาแสดงทั้งอาการและการเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่าง : *Tom crawled under the table.*

The knife is in the box.

Tom threw the knife into the box.

3.2 ภาณู สังขะว (2527) ได้เสนอการกสัมพันธ์ในภาษาไทยไว้ 16 ชนิด ดังนี้

3.2.1 ผู้ทำ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงอาการ ในลักษณะที่คำนามเป็นผู้ทำอาการ

ตัวอย่าง : *แดงหัวเราะ*

3.2.2 ผู้ทรงสภาพ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงสภาพ ในลักษณะที่มีคำนามเป็นผู้ทรงสภาพ

ตัวอย่าง : *บ้านเก่า*

3.2.3 ผู้ประสบ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงความรู้สึก ในลักษณะที่คำนามเป็นผู้มีความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ตัวอย่าง : *นึกตกใจ*

3.2.4 ผู้ถูก ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงอาการ ในลักษณะที่คำนามเป็นผู้ถูกกระทบกระเทือน และอาจเปลี่ยนแปลงสภาพหรืออาการ เพราะอาการของผู้ทำ

ตัวอย่าง : *นึกเหลาคินสอ*

3.2.5 ผล ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงอาการ ในลักษณะที่คำนามเป็นผลของอาการที่ผู้ทำกระทำ

ตัวอย่าง : *ชาวบ้านกำลังจักคอก*

3.2.6 จุดหมาย ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยา ในลักษณะที่คำนามเป็นจุดหมายของกริยานั้น จุดหมายจำเป็นจะต้องปรากฏกับคำกริยาแสดงอาการที่มีผู้อื่นเป็นจุดหมาย และคำกริยาแสดงความรู้สึกต่อผู้อื่น

ตัวอย่าง : *แดงอ้อนวอนพี่*

3.2.7 สถานที่ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยา ในลักษณะที่คำนามเป็นสถานที่ของกริยานั้น สถานที่จำเป็นจะต้องปรากฏกับคำกริยาแสดงอาการ และคำกริยาแสดงความรู้สึกบางคำ

ตัวอย่าง : น้องเกาะขอบหน้าต่าง

3.2.8 ผู้ร่วม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยา ในลักษณะที่คำนามเป็นผู้ร่วมทำอาการร่วมสภาพ หรือร่วมความรู้สึก ผู้ร่วมจำเป็นจะต้องปรากฏกับคำกริยาแสดงอาการที่ทำร่วมกับผู้อื่น และคำกริยาแสดงสภาพทำนองเดียวกัน

ตัวอย่าง : หน่วยแต่งงานกับเคช

3.2.9 หน่วยวัด ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงสภาพ ในลักษณะเป็นหน่วยวัดที่ใช้วัดสภาพที่กล่าวถึง หน่วยวัดจำเป็นจะต้องปรากฏกับคำกริยาแสดงสภาพที่หมายถึง ราคา, ปริมาณ, ขนาด, น้ำหนัก, อุณหภูมิ, และอายุ

ตัวอย่าง : หนังสือราคา 200 บาท

3.2.10 ผู้เสริม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยา ในลักษณะที่คำนามเป็นผู้ร่วมเสริมความหมายของคำกริยาให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้เสริมจะปรากฏกับคำกริยาแสดงอาการ คำกริยาแสดงสภาพ และคำกริยาแสดงความรู้สึกบางคำ

ตัวอย่าง : ชวานากว่ามน

3.2.11 เวลา ได้แก่ ความสัมพันธ์คำนามกับคำกริยา ในลักษณะที่คำนามบอกเวลาของการทำอาการ บอกเวลาที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดทรงสภาพอย่างไรอยู่ หรือบอกเวลาที่เกิดความรู้สึกอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้น

ตัวอย่าง : นิคค้นคัส

3.2.12 สาเหตุ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยา ในลักษณะที่คำนามเป็นสาเหตุให้ผู้ทำทำอาการนั้นๆ หรือผู้ทรงสภาพทรงสภาพนั้นๆ หรือผู้ประสบเกิดความรู้สึกนั้นๆ

ตัวอย่าง : นิคเวียนหมอเพราะแม่

3.2.13 แหล่งเดิม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงอาการ ในลักษณะที่คำนามเป็นจุดเริ่มต้นของการเคลื่อนที่ และความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงสภาพ ในลักษณะที่คำนามเป็นสภาพก่อนการเปลี่ยนแปลง หรือเป็นที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ตัวอย่าง : น้องตกจากกระเบียง

3.2.14 เครื่องมือ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยาแสดงอาการ ในลักษณะที่คำนามเป็นอุปกรณ์หรือวัตถุที่ใช้ทำอาการ

ตัวอย่าง : พ่อเปิดประตูด้วยกุญแจ

3.2.15 ลักษณะ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับคำกริยา
แสดงอาการในลักษณะที่ คำนามบอกลักษณะของการทำอาการ

ตัวอย่าง : แดง วัด ผ้า ด้วย ความ สบาย ใจ

3.2.16 ผู้ร่วมประโชชน์ ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคำนามกับ
คำกริยาแสดงอาการ ในลักษณะที่คำนามเป็นผู้รับประโยชน์จากการทำอาการของผู้ทำ

ตัวอย่าง : พ่อ ทำงาน เพื่อ ลูก

เพื่อให้เห็นว่าคำกริยาที่ผู้วิจัยกำลังศึกษา มีความสัมพันธ์กับการกษนิคใด
ตามการจำแนกชนิดของการกสัมพันธ์ของ Chafe (1970) และภาณุ สึงชะวร (2527)
ผู้วิจัยจึงได้แสดงเป็นตารางดังนี้

ตาราง 2 : แสดงการจำแนกคำกริยารับรู้ด้วยตาและคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องตาม
ชนิดของการกสัมพันธ์ของ Chafe (1970) และ ภาณุ สึงชะวร (2527)

คำกริยา	ชนิดของการกสัมพันธ์ Chafe (1970)				ชนิดของการกสัมพันธ์ ภาณุ สึงชะวร (2527)		
	ผู้ทำ	ผู้ประสบ	ผู้เสริม ให้ สมบูรณ์	ผู้ทรง สภาพ	ผู้ทำ	ผู้ประสบ	จุดหมาย
คำกริยารับรู้ด้วยตา							
<u>ดู</u>	↓	-	↓	-	↓	-	↓
<u>มอง</u>	↓	-	↓	-	↓	-	↓
<u>เห็น</u>	-	↓	-	↓	-	↓	↓
คำกริยารับรู้ด้วย การจับต้อง							
<u>ควาน</u>	↓	-	↓	-	↓	-	↓
<u>คลำ</u>	↓	-	↓	-	↓	-	↓
<u>จับ</u>	↓	-	↓	-	↓	-	↓
<u>ควานเจอ</u>	-	↓	-	↓	-	↓	↓

จากการจำแนกการกัมพันธ์ของคำกริยาทั้งสองจากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การกัมพันธ์ของคำกริยาทั้งสองแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการกัมพันธ์ของ ดู มอง ความ คลำ จับ และกลุ่มการกัมพันธ์ของ เห็น และ ความ เจอ ซึ่งการจำแนกตามงานของภาณุ สังขะว (2527) มีความแตกต่างจากงานของ Chafe (1970) ในกรณีของนามจุคหมายจะปรากฏกับคำกริยาทั้ง 7 คำ แต่การจำแนกตามงานของ Chafe (1970) กลุ่มคำกริยาแสดงอาการจะปรากฏกับนามผู้เสริมให้สมบูรณ์ ส่วนคำกริยาแสดงการเปลี่ยนแปลงจะปรากฏกับนามผู้ทรงสภาพ

4. คำกริยาแสดงการรับรู้ด้วยตา

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ชนิดของคำกริยาและการกัมพันธ์ แสดงให้เห็นว่า คำกริยารับรู้ด้วยตา เป็นคำกริยาที่มีลักษณะพิเศษ กล่าวคือ ดู มอง เห็น เป็นคำกริยาที่บอกรับรู้ด้วยตาทั้ง 3 คำ แต่เมื่อจำแนกออกตามชนิดของคำกริยาและการกัมพันธ์ ปรากฏว่า ดู และ มอง มีคุณสมบัติที่แตกต่างจาก เห็น ซึ่งความแตกต่างนี้จะคล้ายคลึงกับการศึกษาเรื่องคำกริยา look และ see ของ Jeffrey S. Gruber (1967) ในทางด้านภาษาศาสตร์ และการศึกษาด้านการรับรู้ (cognitive) ของ George A. Miller และ Philip N. Johnson-Laird (1976)

4.1 Jeffrey S. Gruber (1967)

Gruber (1967) ได้ศึกษาลักษณะวากยสัมพันธ์ และลักษณะอรรถศาสตร์ของ look และ see โดยพบว่า look มีความแตกต่างจาก see อย่างเห็นได้ชัด 3 ประการ คือ look เป็นคำกริยาแสดงทิศทางของสายตา เป็นคำกริยาที่ปรากฏกับนามผู้ทำ (agentive verb) และเป็นคำกริยาที่สามารถแสดงการมีลักษณะต่อเนื่อง (progressive aspect) ในขณะที่ see เป็นคำกริยาที่ไม่ปรากฏคุณสมบัติดังกล่าว ซึ่ง Gruber (1967) ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทั้ง 3 ประการ ดังนี้

4.1.1 คำกริยาแสดงทิศทางของสายตา

look เป็นคำกริยาที่แสดงทิศทางของสายตา โดยสามารถปรากฏแทนที่ head และ aim ซึ่งเป็นคำกริยาแสดงทิศทางของการเคลื่อนที่ (the direction of the motion) แต่ see เป็นคำกริยาที่ไม่ปรากฏแทนที่คำกริยาดังกล่าว

ตัวอย่าง :

ก) John headed toward the river.

John looked toward the river.

* John saw toward the river.

ข) John headed for the milk.

John looked for the milk.

* John saw for the milk.

ค) John aimed at the screen.

John looked at the screen.

* John saw at the screen.

จากตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ในทางวากยสัมพันธ์

look ต่างจาก see เนื่องจาก look สามารถปรากฏร่วมกับบุพบท (preposition) toward, at, for แต่ see ไม่ปรากฏร่วมกับบุพบทดังกล่าว ซึ่งบุพบททั้งสาม เป็นบุพบทที่ปรากฏกับคำกริยาที่บอกทิศทางของการกระทำที่ตรงไปยังสิ่งนั้น ๆ ดังนั้นการที่ look และ see มีความแตกต่างกันในการปรากฏร่วมกับบุพบทดังกล่าว ย่อมจะทำให้เกิดความแตกต่างในทางอรรถศาสตร์ด้วย กล่าวคือ look เป็นคำกริยาที่บอกทิศทางของสายตาที่ตรงไปยังสิ่งนั้น ๆ ในขณะที่ see เป็นคำกริยาไม่ได้ให้ความหมายในการบอกทิศทางของสายตา จึงมีคำพูดว่า คนเราสามารถมองหรือดูสิ่งใดโดยไม่เห็นสิ่งนั้น (One can look at something without seeing it) (Gruber 1967:942)

4.1.2 คำกริยาที่ปรากฏกับนามผู้ทำ (agentive verb)

look เป็นคำกริยาที่ปรากฏกับนามผู้ทำ (agent) เนื่องจาก คำกริยาที่มีคุณสมบัติดังกล่าวจะสามารถ แทนที่วลี "do something" หรือ ขยายด้วยวลีที่แสดงจุดประสงค์ (purpose phrase) ที่ขึ้นต้นด้วย "in order to" ได้ และอาจตามด้วยคำขยายกริยาบอกลักษณะ (manner adverbial) เช่น carefully แต่ see เป็นคำกริยาที่ไม่ปรากฏนามผู้ทำ (non-agentive verb) เนื่องจากไม่สามารถแทนที่ หรือขยายด้วยวลีต่างๆ ได้เช่นเดียวกับ look

ตัวอย่าง :

- แทนที่วลี "do something"

What John did was to look at Bill.

* What John did was to see Bill.

- ขยายคำวลีที่แสดงจุดประสงค์ (purpose phrase) ที่ขึ้นต้นด้วย "in order to"

John looked into the room in order to learn who was there.

*John saw into the room in order to learn who was there.

- คำวลีคำขยายกริยาบอกลักษณะ (manner adverbial) เช่น carefully

John looked through the glass carefully.

*John saw through the glass carefully.

4.1.3 คำกริยาที่สามารถแสดงการผันลักษณะต่อเนื่อง

(progressive aspect)

การที่ look เป็นคำกริยาที่ปรากฏกับนามผู้ทำ (agent) จึงทำให้ look เป็นคำกริยาที่ปรากฏรูปแสดงการผันลักษณะต่อเนื่องได้

ตัวอย่าง :

John is looking toward the tree.

จากตัวอย่างแสดงว่าการที่ John กำลังมองไปที่ต้นไม้ เป็นการแสดงอาการอย่างต่อเนื่อง โดยที่การแสดงอาการอย่างต่อเนื่องดังกล่าว จะปรากฏกับคำกริยาที่ปรากฏกับนามผู้ทำ (agentive verb) แต่จะไม่ปรากฏกับคำกริยาที่ไม่ปรากฏกับนามผู้ทำ (non-agentive verb)

ตัวอย่าง :

*John is seeing the tree.

การที่คำกริยาที่ไม่ปรากฏกับนามผู้ทำ ไม่สามารถปรากฏรูปการผันลักษณะต่อเนื่องได้ Gruber (1967) กล่าวว่า เป็นความสัมพันธ์ (correlation) ของภาษากับความจริง (facts) แต่อย่างไรก็ตาม see สามารถปรากฏในการผันลักษณะต่อเนื่องได้ เมื่อใช้ในความหมายที่ หมายถึง การกระทำที่เกิดขึ้นซ้ำๆ (iterative sense)

ตัวอย่าง :

John is seeing spots.

John has been seeing that vision several times a day.

จากความแตกต่างของ look และ see ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงจุดเด่นของคำกริยาทั้งสองได้ว่า look เป็นคำกริยาแสดงอาการที่ปรากฏกับนามผู้ทำ (agent) โดยเป็นการแสดงทิศทางของสายตาที่ตรงไปยังสิ่งนั้นๆ และการแสดงอาการ

นั้นสามารถแสดงอาการต่อเนื่องได้ ในขณะที่ see ไม่ใช่คำกริยาแสดงอาการจึงไม่ปรากฏกับนามผู้ทำ และการเห็นไม่เป็นการแสดงทิศทางของสายตา และไม่สามารถแสดงการกระทำอย่างต่อเนื่อง

4.2 George A. Miller และ Philip N. Johnson-Laird (1976)

Miller และ Johnson-Laird (1976) ได้ศึกษาทางด้านภาษาและการรับรู้ และได้กล่าวถึงคำกริยาที่แสดงการมองเห็น (verbs of vision) เช่น look และ see โดยที่ Miller และ Johnson-Laird (1976) ได้กล่าวถึงความหมายของคำกริยาที่แสดงการมองเห็นในทางด้านของการรับรู้ ว่าคำกริยาทั้งสองมีความแตกต่างกัน ดังนี้

4.2.1 ความหมายทางการรับรู้ของ look

ความหมายของ look เป็นความหมายที่สามารถทดสอบได้อย่างชัดเจน เช่น จากประโยค *He looked at the author of The Deer Park.* เป็นประโยคที่แสดงว่าผู้ชายคนหนึ่งต้องลืมตาและหันทิศทางของสายตาไปยังวัตถุอย่างหนึ่งที่เป็นผู้ชายที่ชื่อ Norman Mailer ซึ่งเป็นนักเขียนที่เขียนเรื่อง *The Deer Park* โดยที่ผู้มองนั้น อาจจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับชายที่เขา มองอยู่นั้นเลยว่า เขาชื่อ Norman Mailer หรือเขาเป็นนักเขียน หรือเขาเป็น ผู้ที่มีผลงานเรื่อง *The Deer Park* แต่จากประโยคดังกล่าวสามารถทดสอบได้ว่า ชายที่เป็นผู้มองนั้นได้รับรู้แล้ว ด้วยการดูหรือการมองชายอีกคนหนึ่ง แม้ว่าเราอาจไม่ทราบว่าเขาเห็นหรือไม่ เนื่องจากมีคำพูดว่า *He looked right at it and didn't see it.* ซึ่งเป็นคำพูดที่บอกให้เราเห็นว่า บางครั้งคำกริยา look at ก็ไม่ได้บอกอะไรไปมากกว่า การบอกทิศทางของสายตาที่ตรงไปยังวัตถุนั้นๆ

4.2.2 ความหมายทางการรับรู้ของ see

see เป็นคำกริยาที่มีความซับซ้อนมากกว่า look ซึ่งความซับซ้อนนี้บางส่วนเกิดขึ้นจากความซับซ้อนทางการรับรู้ และบางส่วนเกิดจากความหลากหลายทางความหมาย ซึ่งถ้าหากดูจากความหมายในพจนานุกรม เช่น

Isaak saw a fish.

I see what you mean.

They don't see him as a president.

Sinclair saw service in the Guards.

We are seeing Pringle today.

Did you see Psycho ?

Ambler was seen to the frontier.

See that the drains are unblocked.

see ในประโยคต่างๆ ข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีความหมาย
 หมายถึงแตกต่างกันออกไป แต่จะพบว่าความหมายต่างๆ นั้นสามารถจำแนกออกได้เป็น
 3 ความหมายหลัก ได้แก่ (1) รับรู้ด้วยตา (2) ปรากฏภาพในใจหรือนึกภาพออก
 (3) เข้าใจ จาก 3 ความหมายหลักดังกล่าวจะพบว่า ความหมาย (1) เท่านั้นที่เป็น
 การใช้ see ที่บอกการรับรู้ด้วยตาอย่างแท้จริง แต่จากประโยค *Isaak saw*
a fish. ถ้าประโยคนี้เป็นจริง เราจะทดสอบความจริงนี้ได้ได้อย่างไร ในทาง
 พฤติกรรมศาสตร์อาจจะขึ้นอยู่กับ เงื่อนไขความจริงเหล่านี้กล่าวคือ Isaak มีความ
 สามารถในการมองเห็น Isaak มองไปที่ปลา และระหว่างปลาและ Isaak ไม่มีอะไร
 มาบัง มีแสงตกกระทบที่ปลา และสะท้อนมาเข้าตา Isaak เงื่อนไขเหล่านี้ยังไม่
 เพียงพอ เนื่องจากยังมีเงื่อนไขอื่นๆ เพราะการเห็นปลานั้นเป็นการแสดงว่า Isaak
 กำลังมีประสบการณ์กับวัตถุมากกว่ากำลังกระทำต่อวัตถุ ตัวของผู้เห็นเท่านั้นที่รู้ว่า
 เขาเห็นหรือไม่ โดยที่ไม่มีวิธีการใดมาพิสูจน์ หรือวัดได้ว่าเขาเห็นวัตถุนั้นหรือไม่
 หรือผู้อื่นจะทดสอบได้นั้น ตัวผู้เห็นเองก็ไม่มีทางเลือกที่จะใช้กับคำอื่น ดังนั้นการรับรู้
 ด้วยการเห็นจึงเป็น การรับรู้ที่มีเงื่อนไขความจริงที่ง่ายที่จะนำมาใช้ในการพูดแต่ยาก
 ที่จะทดสอบ ถึงแม้ว่าพจนานุกรมจะแยกแยะความแตกต่างทางความหมายของคำกริยา
see แต่นั่นไม่ได้หมายถึงว่าความหมายนั้นเปลี่ยนไป แต่เป็นตรรกของประโยค
 (logic of statements) ที่เปลี่ยนไป เช่น เราอาจพูดว่า *He has seen*
a lord. ซึ่งในความจริงนั้นยังไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่า พระเจ้ามีตัวตนจริง ดังนั้น
 ถ้าหากเรากล่าวว่า ประโยคในทำนองนี้อาจที่จะทดสอบความจริงก็ดูเหมือนว่า จะเป็น
 การขัดขวางความก้าวหน้าในการศึกษาภาษา

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังไม่พบงานที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้ภาษาของ
 คนตาบอด หรืองานที่ศึกษาเกี่ยวกับ การใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาของคนตาบอดโดยตรง
 ทั้งในภาษาไทยและภาษาอื่นๆ